

[Valdemar Sørensen.]

Børn, men som havde skaffet sig Børnekort til Køb af nogle Manchetskjorter. Er det, maa jeg spørge, en rimelig Benyttelse af en Lovgivning som denne, der har til Formaal at yde en Rabat paa Børnetøj? Er det rigtigt, naar den giver sig den Slags Udslag?

Finansministeren (Alsing Andersen):

Jeg kan i og for sig meget vel stille mig ved Siden af det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen i den Betragtning, at Pelsværk og Tæpper kan undværes. Men finder det ærede Medlem det rigtigt, hvis man lægger en særlig Beskatning paa disse Varer, da at lægge den samme Beskatning paa ganske tarvelige Ting og paa de virkelig luksusbetonede Ting? Det gør det ærede Medlem antagelig ikke. Men naar det ærede Medlem saa skal gaa videre og finde, hvordan han skal graduere, saa tror jeg, det ærede Medlem vil opdage, at Spørgsmaalet vil være temmelig svært ogsaa for ham at løse. Derfor tror jeg ikke, det ærede Medlem skulde lægge saa megen Vægt paa det, som han synes at gøre i denne Diskussion.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Gustav Pedersen: Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har forstaaet mig. Jeg har ikke sagt, at denne Ordning med Tøjkortene er gennemført retfærdigt, men det, det ærede Medlem foreslaar, er i hvert Fald mere uretfærdigt end det, der eksisterer, for hvis Kortene kun maa anvendes til Køb af Børnetøj — og det betyder i Virkeligheden, hvis der skal være Kontrol med det, færdigsyet Børnetøj —, saa vil det sige, at den Husmoder, der køber Stof og selv syr Børnetøjet — og det kan jo udmærket være Stof, der ogsaa bruges til voksen Beklædning —, ikke kan faa Rabat. Det vil altsaa sige, at den økonomiske og sparsommelige Husmoder ikke kan faa Tilskud, men kun den, der køber det færdige Tøj. Det maa blive Konsekvensen af det ærede Medlems Stilling i denne Sag.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Pelsværk, maa jeg sige, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen glemmer jo, at vi er meget nær ved den Situation, at selv daarligt Overtøjsstof er lige saa dyrt som det billigste af det, der kaldes Pelsvarer. Er det da rimeligt, at de, der køber det ene — og vi maa jo huske paa, at vi snart ikke selv kan vælge, vi maa tage, hvad vi

kan faa —, skal betale en høj Skat, medens de, der køber det andet, skal være skattefri? Vi maa gøre os klart, at hvis vi virkelig skulde komme i Nærheden af noget, der kan kaldes Retfærdighed i denne Branche, saa skulde vi have lige saa mange Dessiner, som der er Toldsatser, og saa er det endda ikke engang sikkert, det slaar til. Og saa faar vi en Administration, som bliver langt dyrere, end det er muligt at gennemføre i Forbindelse med en midlertidig Ordning.

Hassing-Jørgensen: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensens Forslag om Graduering af denne Beskatning har sikkert i Diskussionen skaffet den højtærede Finansminister en Fordel, som han paaskønner, for saa længe man snakker om det, saa snakker man ikke om Afgiften. Ved denne Diskussion tilsløres kun den Misgerning, som den danske Rigsdag paa dette Punkt gennemfører, en Misgerning, som strider meget stærkt mod den Overbevisning, som jeg vil ikke sige samtlige Medlemmer har, men dog tre Fjerdedele af Medlemmerne har. Jeg undtager naturligvis Det konservative Folkeparti, for hvilket denne Beskatning maa være en Himmerigsmundfuld, som de aldrig har kunnet drømme om at kunne faa gennemført med den Sammensætning, som Folketinget nu har.

Jeg ved godt, at den højtærede Minister vil sige: ja, men vil De saa skaffe nogle Penge paa en anden Maade, og dertil vil jeg sige, at det har jeg ikke nogen som helst Forpligtelse til. Det er Finansministerens Opgave at finde Indtægtsmuligheder for Staten, som Rigsdagen efter sin Sammensætning skulde kunne billige. Det er ogsaa Finansministerens Opgave at finde de Besparelsesmuligheder, der kunde være, og i den Forbindelse vil jeg her tilføje, at jeg vil ikke vente nogen Sinde at se en Finansminister kaste sig over Besparelser, saa længe Rigsdagen bevilger ham alt, hvad han forlanger. Den eneste Aarsag, som vi hver især har til at gennemføre Besparelser i vort Budget, er den, at vi ikke kan faa Pengene til at slaa til. Den Nødvendighed skulde ogsaa Finansministeren være udsat for, og det under jeg ham, og derfor understreger jeg, at det er Finansministerens Opgave at finde rimelige Indtægtsmuligheder og rimelige Besparelsesmuligheder.

I øvrigt vil jeg paa ny fremhæve, som jeg før har gjort det, at den megen Klage over Statens finansielle Situation efter min Mening ikke begrunder en saa urimelig Beskatning som den, der her er Tale om, og jeg tænker her ikke blot paa Tøjskatten,